

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

26 februarie 2013*

„Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Mandat european de arestare — Proceduri de predare între statele membre — Decizii pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană — Executarea unei pedepse pronunțate în lipsă — Posibilitate de revizuire a hotărârii”

În cauza C-399/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Constitucional (Spania), prin decizia din 9 iunie 2011, primită de Curte la 28 iulie 2011, în procedura

Stefano Melloni

împotriva

Ministerio Fiscal,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domnul A. Tizzano, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas și E. Jarașiūnas, președinți de cameră, și domnii E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, M. Safjan (raportor) și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 iulie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Melloni, de L. Casaubón Carles, abogado;
- pentru Ministerio Fiscal, de J. M. Caballero Sánchez-Izquierdo;
- pentru guvernul spaniol, de S. Centeno Huerta, în calitate de agent;
- pentru guvernul belgian, de C. Pochet și de T. Materne, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Kemper și de T. Henze, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: spaniola.

- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Palatiello, avvocato dello Stato;
- pentru guvernul olandez, de J. Langer și de C. Wissels, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;
- pentru guvernul polonez, de M. Szpunar, în calitate de agent;
- pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, în calitate de agent;
- pentru guvernul Regatului Unit, de H. Walker, în calitate de agent;
- pentru Consiliul Uniunii Europene, de P. Plaza García și de T. Blanchet, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de I. Martínez del Peral, precum și de H. Krämer și de W. Bogensberger, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 octombrie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea și, dacă este cazul, aprecierea validității articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO L 81, p. 24, denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”). De asemenea, aceasta invită Curtea să examineze, dacă este cazul, problema dacă un stat membru poate să refuze executarea unui mandat european de arestare pe baza articolului 53 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) pentru un motiv întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză garantate de constituția națională.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Melloni, pe de o parte, și Ministerio Fiscal, pe de altă parte, cu privire la executarea unui mandat european de arestare emis de autoritățile italiene pentru executarea unei pedepse privative de libertate pronunțate în lipsă la care acesta a fost condamnat.

Cadrul juridic

Carta

- 3 Articolul 47 al doilea paragraf din cartă prevede:
„Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.”
- 4 Potrivit articolului 48 alineatul (2) din cartă:
„Oricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare.”

5 Articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede:

„În măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, denumită în continuare «CEDO»], înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.”

6 Articolul 53 din cartă, intitulat „Nivelul de protecție”, prevede:

„Niciuna dintre dispozițiile prezentei carte nu poate fi interpretată ca restrângând sau aducând atingere drepturilor omului și libertăților fundamentale recunoscute, în domeniile de aplicare corespunzătoare, de dreptul Uniunii și dreptul internațional, precum și de convențiile internaționale la care Uniunea [Europeană] sau toate statele membre sunt părți și în special [CEDO], precum și prin constituțiile statelor membre.”

Deciziile-cadru 2002/584 și 2009/299

7 Articolul 1 alineatele (2) și (3) din Decizia-cadru 2002/584 prevede:

„(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

8 Articolul 5 din decizia-cadru menționată, în versiunea sa inițială, avea următorul cuprins:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

1. atunci când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate printr-o decizie dată în absența uneia dintre părți și în cazul în care persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în alt mod despre data și locul audierii care a dus la decizia dată în absență, predarea poate fi supusă condiției ca autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite o nouă procedură de judecată în statul membru emitent și să fie prezentă la judecată;

[...]”

9 Decizia-cadru 2009/299 precizează motivele refuzului de executare a mandatului european de arestare în cazul în care persoana în cauză nu a fost prezentă la proces. În considerentele (1)-(4), precum și în considerentul (10) ale acesteia se arată:

„(1) Dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces este inclus în dreptul la un proces echitabil prevăzut la articolul 6 din [CEDO], astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Curtea a declarat, de asemenea, că dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces nu este absolut și că, în anumite condiții, persoana acuzată poate renunța, de bună voie și nesilită de nimeni, în mod expres sau tacit, dar fără echivoc, la respectivul drept.

- (2) Diversele decizii-cadru de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești definitive nu abordează în mod integrat chestiunea hotărârilor care au fost emise în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Această diversitate ar putea complica activitatea practicienilor și ar putea reprezenta un obstacol în calea cooperării judiciare.
- (3) [...] Decizia-cadru 2002/584/JAI [...] permite autorității de executare să solicite autorității emitente să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite rejudecarea cauzei în statul membru emitent și să fie prezentă când se pronunță hotărârea. Caracterul suficient al unei astfel de asigurări este lăsat la aprecierea autorității de executare și de aceea este dificil de știut exact când poate fi refuzată executarea.
- (4) Prin urmare, este necesar să se prevadă temeuri clare și comune pentru nerecunoașterea deciziilor care au fost pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Prezenta decizie-cadru este destinată precizării definiției acestor temeuri comune care să permită autorității de executare să execute decizia în pofida absenței persoanei în cauză de la proces, respectându-se pe deplin dreptul persoanei la apărare. Prezenta decizie-cadru nu este destinată reglementării formelor și metodelor, inclusiv a cerințelor procedurale care sunt folosite pentru obținerea rezultatelor menționate în prezenta decizie-cadru, aceasta fiind o chestiune de legislație națională a statelor membre.

[...]

- (10) Recunoașterea și executarea unei decizii care a fost pronunțată în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană nu ar trebui refuzate în cazul în care persoana în cauză, având cunoștință de procesul stabilit, a fost apărută la proces de un avocat pe care l-a mandatat să facă acest lucru, acesta asigurându-se că asistența juridică este concretă și activă. În acest context, nu ar trebui să conteze dacă avocatul a fost ales, numit și plătit de către persoana în cauză sau dacă avocatul respectiv a fost numit și plătit de către stat, înțelegându-se că persoana în cauză ar fi trebuit să aleagă în mod deliberat să fie reprezentată de către un avocat în loc să se prezinte în persoană la proces. [...]"

10 Potrivit articolului 1 alineatele (1) și (2) din Decizia-cadru 2009/299:

„(1) Obiectivele prezentei decizii-cadru sunt de a consolida drepturile procedurale ale persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale, de a facilita cooperarea judiciară în materie penală și, în special, de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare între statele membre.

(2) Prezenta decizie-cadru nu are drept efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum au fost consacrate în articolul 6 din [Tratatul UE, în versiunea sa anterioară Tratatului de la Lisabona], inclusiv dreptul la apărare al persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale, și nu aduce atingere obligațiilor care revin autorităților judiciare în acest sens.”

11 La articolul 2, Decizia-cadru 2009/299 a eliminat articolul 5 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584 și a introdus, în cadrul acesteia, un articol 4a, referitor la deciziile pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană, care are următorul cuprins:

„(1) Autoritatea judiciară de executare poate refuza, de asemenea, executarea mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului membru emitent:

(a) în timp util

(i) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit,

și

(ii) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces

sau

(b) având cunoștința de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces

sau

(c) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:

(i) a indicat în mod expres că nu contestă decizia

sau

(ii) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător

sau

(d) nu i s-a înmănat personal decizia, însă:

(i) i se va înmăna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale,

și

- (ii) va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în mandatul de arestare european relevant.

[...]”

- 12 Potrivit articolului 8 alineatele (1)-(3) din Decizia-cadru 2009/299:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 28 martie 2011.

(2) Prezenta decizie-cadru se aplică recunoașterii și executării deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană, de la data menționată la alineatul (1).

(3) În cazul în care un stat membru a declarat, la momentul adoptării prezentei decizii-cadru, că are motive serioase pentru a considera că nu se va putea conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la data menționată la alineatul (1), prezenta decizie-cadru se aplică cel mai târziu cu începere de la 1 ianuarie 2014 recunoașterii și executării deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă, emise de autoritățile competente ale respectivului stat membru. [...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 Prin ordonanța din 1 octombrie 1996, Camera întâi a Secției penale a Audiencia Nacional (Spania) a declarat că era justificată extrădarea în Italia a domnului Melloni, pentru a fi judecat acolo pentru faptele enumerate în mandatele de arestare nr. 554/1993 și nr. 444/1993, emise la 13 mai 1993 și, respectiv, la 15 iunie 1993 de Tribunale di Ferrara (Italia). După ce a beneficiat de o liberare pe cauțiune, a cărei valoare de 5 000 000 ESP a achitat-o la 30 aprilie 1996, domnul Melloni a fugit, astfel încât nu a mai putut fi predat autorităților italiene.
- 14 Prin decizia din 27 martie 1997, Tribunale di Ferrara a constatat neprezentarea domnului Melloni și a decis ca notificările ulterioare să fie efectuate avocaților cărora acesta le-a acordat încrederea și pe care i-a desemnat. Prin hotărârea Tribunale di Ferrara din 21 iunie 2000, care a fost confirmată ulterior prin hotărârea din 14 martie 2003 a Corte d'Appello di Bologna (Italia), domnul Melloni a fost condamnat în lipsă la o pedeapsă cu închisoarea de zece ani pentru bancrută frauduloasă. Prin hotărârea din 7 iunie 2004, Camera a cincea penală a Corte suprema di cassazione (Italia) a respins recursul formulat de avocații domnului Melloni. La 8 iunie 2004, Parchetul General al Republicii de pe lângă Corte d'Appello di Bologna a emis mandatul european de arestare nr. 271/2004 pentru executarea condamnării pronunțate de Tribunale di Ferrara.
- 15 Ca urmare a arestării domnului Melloni de poliția spaniolă la 1 august 2008, Juzgado Central de Instrucción n° 6 (Spania), prin ordonanța din 2 august 2008, a hotărât să sesizeze Camera întâi a Secției penale a Audiencia Nacional cu privire la mandatul european de arestare menționat.
- 16 Domnul Melloni s-a opus predării sale autorităților italiene, argumentând, în primul rând, că în apel a desemnat un alt avocat decât cei doi avocați care l-au reprezentat și a revocat mandatul acordat acestora din urmă și că, în pofida revocării respective, autoritățile menționate au continuat să adreseze notificările acestor doi avocați. În al doilea rând, el a susținut că legislația procedurală italiană nu prevede posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva condamnărilor pronunțate în lipsă și că, prin urmare, executarea mandatului european de arestare ar trebui, dacă este cazul, să fie supusă condiției ca Republica Italiană să garanteze posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii prin care a fost condamnat.

- 17 Prin ordonanța din 12 septembrie 2008, Camera întâi a Secției penale a Audiencia Nacional a decis predarea domnului Melloni autorităților italiene în vederea executării pedepsei care i-a fost aplicată de Tribunale di Ferrara în calitate de autor al unei infracțiuni de bancrută frauduloasă, considerând, pe de o parte, că nu s-a dovedit faptul că avocații pe care îi desemnase au încetat să îl reprezinte din 2001 și, pe de altă parte, că dreptul la apărare fusese respectat, dat fiind că acesta avusese cunoștință în prealabil de desfășurarea procesului, că s-a aflat în mod voluntar în situația de contumacie și că a desemnat doi avocați pentru reprezentarea și apărarea sa, care interveniseră în această calitate în primă instanță, în apel și în recurs, epuizând astfel căile de atac.
- 18 Domnul Melloni a introdus, în fața Tribunal Constitucional, un „recurso de amparo” (plângere constituțională) împotriva ordonanței menționate. În susținerea căii de atac, acesta a invocat o încălcare indirectă a cerințelor absolute care decurg din dreptul la un proces echitabil consacrat la articolul 24 alineatul 2 din Constituția spaniolă. Astfel, ar fi fost adusă o atingere conținutului esențial al procesului echitabil într-un mod care afectează demnitatea umană, rezultând din acceptarea extrădării către state care permit condamnările în lipsă în cazul infracțiunilor foarte grave, fără ca predarea să fie condiționată de posibilitatea persoanei condamnate de a ataca aceste condamnări pentru a garanta dreptul la apărare.
- 19 Prin ordonanța din 18 septembrie 2008, Camera întâi a Tribunal Constitucional a declarat admisibil „recurso de amparo” și a suspendat executarea ordonanței din 12 septembrie 2008 și, prin ordonanța din 1 martie 2011, Plenul Tribunal Constitucional a acceptat să judece el însuși această cale de atac.
- 20 Instanța de trimitere admite că a recunoscut, în hotărârea 91/2000 din 30 martie 2000, că conținutul cu caracter obligatoriu al drepturilor fundamentale este mai limitat atunci când acestea sunt avute în vedere *ad extra*, numai cerințele fundamentale și cele mai elementare putând fi asociate articolului 24 din Constituția spaniolă și putând determina evidențierea unei neconstituționalități indirecte. Totuși, potrivit acestei instanțe, reprezintă o încălcare „indirectă” a cerințelor care decurg din dreptul la un proces echitabil, aducând atingere conținutului esențial al unui proces echitabil într-un mod care afectează demnitatea umană, decizia instanțelor spaniole de a admite extrădarea în state care permit condamnările în lipsă în cazul infracțiunilor foarte grave, fără ca predarea persoanei condamnate să fie supusă condiției ca aceasta să poată ataca condamnările respective pentru a garanta dreptul la apărare.
- 21 Instanța menționată amintește că această jurisprudență națională este aplicabilă și în cadrul procedurii de predare instituite prin Decizia-cadru 2002/584, și aceasta din două motive. Primul este legat de faptul că condiția impusă pentru predarea unei persoane condamnate este inerentă conținutului esențial al dreptului constituțional la un proces echitabil. În ceea ce privește cel de al doilea motiv, acesta este întemeiat pe împrejurarea că articolul 5 punctul 1 din decizia-cadru respectivă, în redactarea în vigoare la acea dată, prevedea posibilitatea ca executarea unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei condamnări pronunțate în lipsă să fie subordonată, „prin dispozițiile dreptului statului membru de executare”, printre altele, condiției ca „autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite rejudecarea cauzei în statul membru emitent și să fie prezentă la judecată” (hotărârea Tribunal Constitucional 177/2006 din 5 iunie 2006).
- 22 În sfârșit, instanța de trimitere amintește că, prin hotărârea 199/2009 din 28 septembrie 2009, a admis „recurso de amparo” introdus împotriva unei ordonanțe de predare a persoanei în cauză către România în cadrul executării unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei condamnări la patru ani de închisoare pronunțate în lipsă, fără să se fi menționat condiția ca respectiva hotărâre de condamnare să poată fi revizuită. În acest sens, prin hotărârea menționată s-a respins argumentația Audiencia Nacional potrivit căreia nu s-ar fi pronunțat cu adevărat o condamnare în lipsă, dat fiind că domnul Melloni a mandatat un avocat care s-a prezentat la proces în calitate de apărător personal al acestuia.

- 23 Potrivit Tribunal Constitucional, dificultatea vine din faptul că Decizia-cadru 2009/299 a eliminat articolul 5 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584 și a introdus în cadrul acesteia un articol 4a. Or, articolul 4a respectiv ar interzice „[refuzul executării] mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia”, dacă persoana în cauză, „având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces”. În cauza care a determinat prezenta procedură de control al constituționalității în fața instanței de trimitere, aceasta din urmă arată că este cert că domnul Melloni a mandatat doi avocați care beneficiau de încrederea sa, pe care Tribunale di Ferrara i-a notificat cu privire la desfășurarea viitoare a procesului, astfel încât acesta avea cunoștință de proces. Este de asemenea cert, potrivit aceleiași instanțe, că domnul Melloni a fost efectiv apărât de cei doi avocați în timpul procesului desfășurat în primă instanță, precum și în etapele ulterioare ale apelului și recursului.
- 24 Potrivit Tribunal Constitucional, se pune, așadar, problema dacă Decizia-cadru 2002/584 interzice instanțelor spaniole să condiționeze predarea domnului Melloni de posibilitatea revizuirii hotărârii de condamnare în cauză.
- 25 În această privință, instanța de trimitere respinge argumentul invocat de Ministerio Fiscal potrivit căruia nu ar fi necesară o trimitere preliminară întrucât Decizia-cadru 2009/299 nu ar fi aplicabilă *ratione temporis* litigiului principal. Astfel, obiectul acestuia din urmă nu ar fi să determine dacă ordonanța din 12 septembrie 2008 a încălcat decizia-cadru respectivă, ci dacă a încălcat în mod indirect dreptul la un proces echitabil protejat de articolul 24 alineatul 2 din Constituția spaniolă. Or, aceeași decizie-cadru ar trebui să fie luată în considerare pentru a determina conținutul acestui drept care produce efecte *ad extra*, întrucât aceasta reprezintă dreptul Uniunii aplicabil în momentul aprecierii constituționalității ordonanței menționate. O astfel de luare în considerare ar fi de asemenea impusă de principiul interpretării dreptului național în conformitate cu deciziile-cadru (a se vedea Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, Rec., p. I-5285, punctul 43).
- 26 Având în vedere aceste considerații, Tribunal Constitucional a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, în versiunea în vigoare care rezultă din Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că nu permite autorităților judiciare naționale, în cazurile menționate în dispoziția respectivă, să supună executarea unui mandat european de arestare condiției ca respectiva hotărâre de condamnare să poată fi revizuită, pentru a garanta dreptul la apărare al persoanei interesate?
 - 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI este compatibil cu cerințele care decurg din dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil prevăzut la articolul 47 din cartă [...], precum și cu dreptul la apărare garantat de articolul 48 alineatul (2) din aceasta?
 - 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, articolul 53 din cartă, interpretat sistematic în coroborare cu drepturile recunoscute la articolele 47 și 48 din cartă, permite unui stat membru să condiționeze predarea unei persoane condamnate în lipsă de posibilitatea ca hotărârea de condamnare să fie supusă revizuirii în statul solicitant, conferind astfel drepturilor respective un mai mare nivel de protecție decât cel care decurge din dreptul Uniunii Europene, cu scopul de a evita o interpretare care restrânge sau aduce atingere unui drept fundamental recunoscut de constituția statului membru respectiv?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 27 Unele dintre părțile în cauză care au depus observații în fața Curții susțin că prezenta trimitere preliminară trebuie considerată inadmisibilă, pentru motivul că articolul 4a din Decizia-cadru 2002/584 nu ar fi aplicabil *ratione temporis* procedurii de predare a reclamantului din litigiul principal. Acestea susțin că data de 12 septembrie 2008, care este cea a ordonanței prin care Audiencia Nacional a decis predarea acestuia din urmă autorităților italiene, este anterioară datei de expirare a termenului de transpunere a Deciziei-cadru 2009/299, stabilită la 28 martie 2011 de articolul 8 alineatul (1) din aceasta. Părțile menționate arată de asemenea că, în plus și în orice caz, Republica Italiană și-a exercitat opțiunea conferită de alineatul (3) al aceluiași articol 8, dispoziție care permite amânarea până la 1 ianuarie 2014 a aplicării Deciziei-cadru 2009/299 cu privire la recunoașterea și executarea de către autoritățile competente italiene a deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă. Prin urmare, condițiile de predare a domnului Melloni de către autoritățile spaniole autorităților italiene ar rămâne guvernate de articolul 5 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584.
- 28 În această privință, trebuie amintit de la bun început că, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, revine numai instanței naționale sesizate cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată competența să aprecieze, în raport cu particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 8 septembrie 2011, *Paint Graphos* și alții, C-78/08-C-80/08, Rep., p. I-7611, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 29 Prezumția de pertinenta a întrebărilor adresate cu titlu preliminar de instanțele naționale nu poate fi înlăturată decât în cazuri excepționale, atunci când este evident că interpretarea solicitată a dispozițiilor dreptului Uniunii vizate de aceste întrebări nu are nicio legătură cu realitatea ori cu obiectul litigiului principal sau atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în acest sens în special Hotărârea *Paint Graphos* și alții, citată anterior, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 30 În speță, nu este evident că interpretarea articolului 4a din Decizia-cadru 2002/584, solicitată de instanța de trimitere, nu are nicio legătură cu realitatea ori cu obiectul litigiului principal sau privește o problemă de natură ipotetică.
- 31 În ceea ce privește aplicarea *ratione temporis* a articolului 4a din decizia-cadru menționată, trebuie arătat, în primul rând, că însuși textul articolului 8 alineatul (2) din Decizia-cadru 2009/299 prevede că, începând de la 28 martie 2011, aceasta „se aplică recunoașterii și executării deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană”, fără a se face vreo distincție după cum deciziile respective sunt anterioare sau posterioare acestei date.
- 32 Interpretarea literală este susținută de faptul că, întrucât dispozițiile articolului 4a din Decizia-cadru 2002/584 trebuie să fie considerate norme de procedură (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2004, *Tsapalos și Diamantakis*, C-361/02 și C-362/02, Rec., p. I-6405, punctul 20, precum și Hotărârea din 12 august 2008, *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Rep., p. I-6307, punctul 80), acestea au vocația de a se aplica procedurii de predare a reclamantului în discuție în litigiul principal, care este încă pendinte. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, normele de procedură sunt considerate în general aplicabile tuturor litigiilor în curs la momentul intrării lor în vigoare, spre deosebire de normele de drept material, care sunt în mod obișnuit interpretate ca nefiind aplicabile

unor situații existente anterior intrării lor în vigoare (a se vedea în special Hotărârea din 12 noiembrie 1981, Meridionale Industria Salumi și alții, 212/80-217/80, Rec., p. 2735, punctul 9, Hotărârea din 28 iunie 2007, Dell'Orto, C-467/05, Rep., p. I-5557, punctul 48, și Hotărârea Santesteban Goicoechea, citată anterior, punctul 80).

- 33 În al doilea rând, faptul că Republica Italiană a declarat că își exercită posibilitatea oferită de articolul 8 alineatul (3) din Decizia-cadru 2009/299 de a amâna până cel târziu la 1 ianuarie 2014 aplicarea acesteia cu privire la recunoașterea și executarea de către autoritățile competente italiene a deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă nu poate atrage inadmisibilitatea prezentei trimiteri preliminare. Astfel, reiese din decizia de trimitere că, în scopul de a interpreta drepturile fundamentale recunoscute de Constituția spaniolă în conformitate cu tratatele internaționale ratificate de Regatul Spaniei, instanța de trimitere dorește să ia în considerare dispozițiile relevante de drept al Uniunii pentru a determina conținutul esențial al dreptului la un proces echitabil garantat de articolul 24 alineatul 2 din constituția respectivă.
- 34 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că cererea de decizie preliminară formulată de Tribunal Constitucional este admisibilă.

Cu privire la fond

Cu privire la prima întrebare

- 35 Prin intermediul primei întrebări, Tribunalul Constitucional solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că nu permite ca autoritatea judiciară de executare, în cazurile menționate în această dispoziție, să supună executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse condiției ca respectiva hotărâre de condamnare pronunțată în lipsă să poată fi revizuită în statul membru emitent.
- 36 Trebuie amintit că decizia-cadru menționată, astfel cum reiese mai ales din articolul 1 alineatele (1) și (2), precum și din considerentele (5) și (7) ale acesteia, are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmărilor, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce (a se vedea Hotărârea din 29 ianuarie 2013, Radu, C-396/11, punctul 33).
- 37 Decizia-cadru 2002/584 menționată vizează astfel, prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre (Hotărârea Radu, citată anterior, punctul 34).
- 38 În temeiul articolului 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 menționată, statele membre sunt, în principiu, obligate să dea curs unui mandat european de arestare. Astfel, potrivit dispozițiilor deciziei-cadru respective, statele membre nu pot să refuze executarea unui astfel de mandat decât în cazurile de neexecutare obligatorie prevăzute la articolul 3 din aceasta și în cazurile de neexecutare facultativă enumerate la articolele sale 4 și 4a. În plus, autoritatea judiciară de executare nu poate supune executarea unui mandat european de arestare decât condițiilor definite la articolul 5 din decizia-cadru menționată (Hotărârea Radu, citată anterior, punctele 35 și 36).
- 39 Pentru a determina domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, care face obiectul prezentei întrebări, trebuie analizat modul de redactare, economia și finalitatea acestei dispoziții.

- 40 Reiese din modul de redactare a articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 că această dispoziție prevede un motiv facultativ de neexecutare a unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care persoana interesată nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată condamnarea. Această facultate este însoțită totuși de patru excepții care privează autoritatea judiciară de executare de posibilitatea de a refuza executarea mandatului european de arestare în cauză. Rezultă că acest articol 4a alineatul (1) se opune, în aceste patru situații, ca autoritatea judiciară de executare să condiționeze predarea unei persoane condamnate în lipsă de posibilitatea unei revizuiți în prezența sa a hotărârii de condamnare.
- 41 O asemenea interpretare literală a articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 este susținută de analiza economiei acestei dispoziții. Decizia-cadru 2009/299 are ca obiect, pe de o parte, abrogarea articolului 5 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584, care permitea, în anumite condiții, să se supună executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse pronunțate în lipsă condiției ca o nouă procedură de judecată în prezența persoanei în cauză să fie garantată în statul membru emitent, și, pe de altă parte, înlocuirea acestei dispoziții cu articolul 4a. În prezent, acest articol limitează posibilitatea de a se refuza executarea unui asemenea mandat, prevăzând, astfel cum menționează considerentul (6) al Deciziei-cadru 2009/299, „condițiile în care nu ar trebui refuzate recunoașterea și executarea unei decizii pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană”.
- 42 În special, articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede, în esență, la literele (a) și (b) că, din moment ce persoana condamnată în lipsă a avut cunoștință, în timp util, de procesul stabilit și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces sau, având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat pentru a o apăra, autoritatea judiciară de executare este obligată să predea această persoană, astfel încât ea nu poate condiționa predarea menționată de posibilitatea unei noi proceduri de judecată în prezența persoanei respective în statul membru emitent.
- 43 O astfel de interpretare a articolului 4a menționat este susținută de asemenea de obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii. Reiese atât din considerentele (2)-(4), cât și din articolul 1 din Decizia-cadru 2009/299 că legiuitorul Uniunii a intenționat, prin adoptarea acesteia, să faciliteze cooperarea judiciară în materie penală prin îmbunătățirea recunoașterii reciproce a deciziilor judiciare între statele membre, prin intermediul unei armonizări a temeiurilor pentru nerecunoașterea deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană. Astfel cum se subliniază în special în considerentul (4), legiuitorul Uniunii a urmărit, prin definirea acestor temeiuri comune, să permită „autorității de executare să execute decizia în pofida absenței persoanei în cauză de la proces, respectându-se pe deplin dreptul persoanei la apărare”.
- 44 Astfel cum a arătat avocatul general la punctele 65 și 70 din concluzii, soluția reținută de legiuitorul Uniunii, constând în prevederea exhaustivă a cazurilor în care executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei hotărâri pronunțate în lipsă trebuie să fie considerată că nu aduce atingere dreptului la apărare, este incompatibilă cu menținerea unei posibilități a autorității judiciare de executare de a supune această executare condiției ca respectiva hotărâre de condamnare să poată fi revizuită pentru a garanta dreptul la apărare al persoanei interesate.
- 45 În ceea ce privește argumentul invocat de instanța de trimitere, potrivit căruia obligația de respectare a drepturilor fundamentale, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 TUE, ar permite autorităților judiciare de executare să refuze executarea mandatului european de arestare, inclusiv în ipotezele menționate la articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, atunci când persoana în cauză nu poate beneficia de rejudecarea cauzei, trebuie subliniat că un astfel de argument conduce, în realitate, la punerea sub semnul întrebării a compatibilității articolului 4a din Decizia-cadru 2002/584 cu drepturile fundamentale protejate în ordinea juridică a Uniunii, ceea ce face obiectul celei de a doua întrebări adresate.

46 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritatea judiciară de executare, în cazurile menționate în această dispoziție, să supună executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse condiției ca respectiva hotărâre de condamnare pronunțată în lipsă să poată fi revizuită în statul membru emitent.

Cu privire la a doua întrebare

47 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să se pronunțe cu privire la compatibilitatea articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 cu cerințele care rezultă din dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil prevăzut la articolul 47 din cartă, precum și cu dreptul la apărare garantat de articolul 48 alineatul (2) din aceasta.

48 Trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) TUE, Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în cartă, „care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor”.

49 În ceea ce privește conținutul dreptului la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil prevăzut la articolul 47 din cartă, precum și al dreptului la apărare garantat de articolul 48 alineatul (2) din aceasta, trebuie precizat că, deși dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces constituie un element esențial al dreptului la un proces echitabil, acest drept nu este absolut (a se vedea în special Hotărârea din 6 septembrie 2012, Trade Agency, C-619/10, punctele 52 și 55). Persoana acuzată poate să renunțe la acesta, de bunăvoie, în mod expres sau tacit, cu condiția ca renunțarea să fie stabilită în mod neechivoc, să fie însoțită de un minim de garanții corespunzătoare gravității sale și să nu intre în conflict cu niciun interes public important. În special, încălcarea dreptului la un proces echitabil nu este stabilită, chiar dacă persoana acuzată nu s-ar fi prezentat în persoană la proces, din moment ce aceasta a fost informată cu privire la data și la locul procesului sau a fost apărută de un avocat, pe care l-a mandatat în acest scop.

50 Această interpretare a articolului 47 și a articolului 48 alineatul (2) din cartă corespunde conținutului pe care jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului îl recunoaște drepturilor garantate de articolul 6 alineatele (1) și (3) din CEDO (a se vedea în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Medenica împotriva Elveției din 14 iunie 2001, cererea nr. 20491/92, § 56-59, Hotărârea Sejdivic împotriva Italiei din 1 martie 2006, cererea nr. 56581/00, *Recueil des arrêts et décisions* 2006-II, § 84, 86 și 98, precum și Hotărârea Haralampiev împotriva Bulgariei din 24 aprilie 2012, cererea nr. 29648/03, § 32 și 33).

51 Trebuie arătat, în plus, că armonizarea condițiilor de executare a mandatelor europene de arestare emise în scopul executării deciziilor pronunțate în urma unui proces la care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană, efectuată prin Decizia-cadru 2009/299, urmărește, astfel cum se menționează la articolul 1 din aceasta, să consolideze drepturile procedurale ale persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale și să îmbunătățească recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare între statele membre.

52 Astfel, articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede, la literele (a) și (b), condițiile în care persoana în cauză trebuie să fie considerată că a renunțat în mod voluntar și neechivoc să se prezinte la proces, astfel încât executarea mandatului european de arestare emis în scopul executării pedepsei de către persoana condamnată în lipsă nu poate fi supusă condiției ca aceasta să poată beneficia de rejudicarea cauzei în prezența sa în statul membru emitent. Aceasta este situația fie, astfel cum prevede alineatul (1) litera (a), în cazul în care persoana în cauză nu a fost prezentă în persoană la proces, deși a fost citată personal sau a fost informată în mod oficial cu privire la data și locul stabilite pentru acesta, fie, astfel cum prevede același alineat litera (b), în cazul în care, având cunoștință de procesul stabilit, a ales să fie reprezentată de un avocat în loc de a se prezenta în persoană. În ceea ce privește alineatul (1) literele (c) și (d), acesta prevede cazurile în care autoritatea

judiciară de executare este obligată să execute mandatul european de arestare deși persoana în cauză are dreptul de a beneficia de rejudecarea cauzei, din moment ce mandatul de arestare respectiv menționează fie că persoana nu a solicitat să beneficieze de rejudecarea cauzei, fie că aceasta va fi informată în mod expres cu privire la dreptul său la rejudecarea cauzei.

- 53 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se constate că articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 nu încalcă nici dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil, nici dreptul la apărare garantate de articolul 47 și, respectiv, de articolul 48 alineatul (2) din cartă.
- 54 Rezultă din considerațiile de mai sus că trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 este compatibil cu cerințele care decurg din articolul 47 și din articolul 48 alineatul (2) din cartă.

Cu privire la a treia întrebare

- 55 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 53 din cartă trebuie interpretat în sensul că permite statului membru de executare să condiționeze predarea unei persoane condamnate în lipsă de posibilitatea ca hotărârea de condamnare să fie supusă revizuirii în statul membru emitent, cu scopul de a evita să se aducă atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare garantate de constituția acestuia.
- 56 În această privință, instanța de trimitere are în vedere de la bun început interpretarea potrivit căreia articolul 53 din cartă ar permite în mod general unui stat membru să aplice standardul de protecție a drepturilor fundamentale garantat de constituția sa în cazul în care acesta este mai ridicat decât cel care rezultă din cartă și să îl opună, dacă este cazul, aplicării unor dispoziții din dreptul Uniunii. O asemenea interpretare ar permite unui stat membru în special să supună executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei hotărâri pronunțate în lipsă unor condiții având ca obiect evitarea unei interpretări care restrânge sau aduce atingere drepturilor fundamentale recunoscute de constituția acestuia, cu toate că aplicarea unor astfel de condiții nu ar fi permisă de articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 57 O asemenea interpretare a articolului 53 din cartă nu poate fi reținută.
- 58 Astfel, această interpretare a articolului 53 din cartă ar aduce atingere principiului supremației dreptului Uniunii, în măsura în care ar permite unui stat membru să împiedice aplicarea unor acte de drept al Uniunii pe deplin conforme cu cartă, din moment ce acestea nu ar respecta drepturile fundamentale garantate de constituția statului respectiv.
- 59 Astfel, potrivit unei jurisprudențe consacrate, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, care reprezintă o caracteristică esențială a ordinii juridice a Uniunii (a se vedea Avizul 1/91 din 14 decembrie 1991, Rec., p. I-6079, punctul 21, și Avizul 1/09 din 8 martie 2011, Rep., p. I-1137, punctul 65), invocarea de către un stat membru a unor dispoziții de drept național, fie ele de natură constituțională, nu poate afecta efectul dreptului Uniunii pe teritoriul acestui stat (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 17 decembrie 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Rec., p. 1125, punctul 3, și Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, Rep., p. I-8015, punctul 61).
- 60 Este adevărat că articolul 53 din cartă confirmă că, în cazul în care un act de drept al Uniunii implică măsuri naționale de punere în aplicare, autoritățile și instanțele naționale sunt libere să aplice standarde naționale de protecție a drepturilor fundamentale, cu condiția ca această aplicare să nu compromită nivelul de protecție prevăzut de cartă, astfel cum a fost interpretată de Curte, și nici supremația, unitatea și caracterul efectiv ale dreptului Uniunii.

- 61 Cu toate acestea, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 40 din prezenta hotărâre, articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 nu acordă statelor membre facultatea de a refuza executarea unui mandat european de arestare în cazul în care persoana în cauză se găsește în una dintre cele patru situații prevăzute la această dispoziție.
- 62 Trebuie amintit, pe de altă parte, că adoptarea Deciziei-cadru 2009/299, care a inserat dispoziția menționată în Decizia-cadru 2002/584, urmărește înlăturarea dificultăților privind recunoașterea reciprocă a deciziilor pronunțate în lipsa persoanei în cauză la procesul său provocate de existența, în statele membre, a unor diferențe privind protecția drepturilor fundamentale. În acest scop, respectiva decizie-cadru efectuează o armonizare a condițiilor de executare a unui mandat european de arestare în caz de condamnare în lipsă, care reflectă consensul la care au ajuns statele membre în ansamblul lor în privința conținutului care trebuie atribuit, în temeiul dreptului Uniunii, drepturilor procedurale de care beneficiază persoanele condamnate în lipsă care fac obiectul unui mandat european de arestare.
- 63 În consecință, a permite unui stat membru să se prevaleze de articolul 53 din cartă pentru a supune predarea unei persoane condamnate în lipsă condiției, care nu este prevăzută de Decizia-cadru 2009/299, ca hotărârea de condamnare să poată fi revizuită în statul membru emitent, cu scopul de a evita să se aducă atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare garantate de constituția statului membru de executare, ar conduce, prin faptul că ar repune în discuție uniformitatea standardului de protecție a drepturilor fundamentale definit prin această decizie-cadru, la o încălcare a principiilor încrederii și recunoașterii reciproce pe care aceasta urmărește să le consolideze și, prin urmare, la o compromitere a caracterului efectiv al deciziei-cadru menționate.
- 64 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la cea de a treia întrebare că articolul 53 din cartă trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru să condiționeze predarea unei persoane condamnate în lipsă de posibilitatea ca hotărârea de condamnare să fie supusă revizuirii în statul membru emitent, cu scopul de a evita să se aducă atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare garantate de constituția acestuia.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 65 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

- 1) Articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritatea judiciară de executare, în cazurile menționate în această dispoziție, să supună executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse condiției ca respectiva hotărâre de condamnare pronunțată în lipsă să poată fi revizuită în statul membru emitent.**
- 2) Articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, este compatibil cu cerințele care decurg din articolul 47 și din articolul 48 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.**

- 3) Articolul 53 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru să condiționeze predarea unei persoane condamnate în lipsă de posibilitatea ca hotărârea de condamnare să fie supusă revizuirii în statul membru emitent, cu scopul de a evita să se aducă atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare garantate de constituția acestuia.**

Semnături